

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 25. Birželio (June) 16, 1923. Metai III

"Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879"

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Į GERB. "LAIVO" SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti "Laivą."

Nuo šio laiko, kas tik prisiųs pilnas metines prenumeras trijų naujų skaitytojų, prisiųsime dovaną "Kauno Albumą."

PENKTAS PO SEKMINIŲ SEKMADIENIS

Šv. Mišių Lekcija iš šv. Petro Laiško 3, 8-15.

Mylimiausieji visi vienminčiai! bukite, vieni kitiems užjaukite, broliškumą mylėkite, gailekitės vieni kitų, bukite kuklus, nebukite išdidūs; neatmokykite blogu už blogą, nei keiksmu už keiksmą, bet priešingai, laiminkite, nes tam ir pašaukti esate, kad palaimą tuštumėte paveldėję. Nes kas nori gyvenimą mylėti ir gerų dienų regėti, tas tesuvaldo savo liežuvį nuo blogo ir jo lupos tenekalba apgaulės. Tesisaugoja pikto ir tedaro gera; teiško taikos ir teapseina sulig jos. Nes Dievo akys ant teisingųjų ir jos ausys jų maldoms; o Viešpaties veidas prieš darančius blogą. Ir kas gi kenks jums, jeigu jūs gerumo lenktyn ieškosite? Bet jei ką ir nukenčiate dėl tiesos, tai laimingi. Jų bauginimo nesibijokite ir nesidrumskite, bet Viešpatį Kristų švęskite savo širdyse.

Šv. Mišių Evangelija (šv. Mato 5, 20-24).

Anuo metu Jezus tavė savo mokytiniais: Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė kaip Rašto žinovų ir parisėjų, jūs neįeisite į dangaus karalystę. Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta: Nežmušk; kas gi užmuštų, bus pasmerktinas teisme. Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus pasmerktinas teisme. Kas gi sakytų savo broliui: Raka! bus pasmerktinas taryboje. O kas sakytų: Beproti! bus pasmerktinas į pragaro ugnį. Tadel jei tu atnašauji savo dovaną prie aukuro ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave palik savo dovaną tenai ties aukuru, eik pirma susiderintų su savo broliu ir paskui atėjęs atnašausi savo dovaną.

SV. JONO KRIKŠTYTOJO ŠVENTĖJĖ.

Šv. Mišių lekcija: — Izajaus pranašo 49.

Klausykite, salos, ir tėmykitės, tolimos tautos! Viešpats yščiuje manę pasaulė, mano motinos viduriuose apie manę atsimmė. Ir padarė mano burną, kaipo aštrų kalaviją, savo rankos užuksmėj manę globojo ir padarė manę kaipo rinktinę strėlą, ir tarė man: Mano tarnas tu esi, Izraėnau, nes tavyje busiu pagarbintas. Ir dabar sako Viešpats, yščiuje manę sau tarnu padaręs: Štai padariau tavę tautoms šviesa ir busi mano išganymas iki pasaulio pakraščių. Pamatys karaliai ir pakils valdovai ir pagarbins Izraėliaus Šventąjį del Dievo, kurs tavę išrinko.

Šv. Mišių Evangelija (Šv. Luko 1, 57-68).

Elzbietai atėjo metas gimdyti, ir ji pagymdė sunų. Jos kaimynai ir kaimynės išgirdo, kad Viešpats buvo jai suteikęs didį savo gailestingumą ir sveikino ją. Atsitiko, kad aštuntoje dienoje atėjo kudikio apipjaustyti ir vadino jį jo tėvo vardu, Zakarijų. Bet atsinepdama motyna tarė: Visai ne, bet jis vadinsis Jonas. Jie gi jai tarė: Nėra nė vieno tavo giminėje, kurs vadintųsi tuo vardu. Tuomet jie klausė ženklais jo tėvą, kaip jis nori, kad anas vadintųsi. Jis pareikalavęs rašomosios lentelės, parašė žodžius: Jo vardas Jonas.

Ir visi stebėjosi. Tuoju atsivėrė jo burna ir jo liežuvis atsirišo, ir jis kalbėjo, garbindamas Dievą. Baimė apėmė visus jų kaimynus, ir visuose Judėjos kalnuose buvo skelbiami tie dalykai. Visi girdėjusieji dėjo tai sau į širdį ir sakė: Kas kaip manai, bus tas vaikas? Nes Viešpaties ranka buvo su juo. O jo tėvas Zakarijaus pasidarė pilnas šventosios dvasios ir pranašavo, sakydamas: Pagirtas tesie Viešpats, Izraelio Dievas, nes jis aplankė ir atpirko savo tautą.

DIEVO NIEKAS NEMATĖ.

Kadangi Dievo niekas nematė, tai apie Jį nieko mes ir žinoti negalime, — taip sako netikėliai.

Kadangi Dievo niekas nematė, tai ir Jo paveikslų bažnyčiose garbinti negalima, — sako biblistai ir jiems panašūs.

Apie tuodu dalyku mes dabar ir pasikalbėsime:

1. Dievo pažinimas.

Šv Raštas sako, kad “Dievo niekas nematė.” Jau mažne du tukstančių metų, kaip tie žodžiai pasakyti. Ir katalikai ir visi tikintieji žino apie tuos žodžius. Ir vienok tiki į Dievą ir apie Jį mokina. Ar gi jau visi tikintieji būtų tokie neišmintingi, jeigu teisingai būtų galima iš tų žodžių padaryti išvadą, kad nemačius Dievo negalima į Jį tikėti. Netikėliai tais žodžiais daugiausia ir remia savo netikėjimą. Ir suradę juos šv. Rašte džiaugiasi, kaip gelžį radę ir mėgina katalikams sakyti, kad jie į Dievą tikėdami nesutinka su savo šv. Rartu.

Bet mes daugeliui dalykų tikime, kurių nesame matę. Ir jeigu netikėtume, mumis bepročiais imtų kiti žmonės vadinti. Štai dabar aš rašau. Ir manęs rašančio niekas nemato. nes rašau pats vienas savo kambarelyje. O vienok ir katalikai ir bedieviai, kurie šitą straipsnį perskaitys, tikės ir žinos, kad aš esu pasaulyje. Nevienas žmogus iki šiol nėra matęs tos jėgos, kuri daiktus traukia prie žemės. O visi žino, kad ji yra. Mes matome, kaip akmuo krinta žemyn. Bet tos jėgos kuri ją traukia prie žemės, nė vienas nėra matęs. O vienok visi pripažįsta, kad tokia jėga yra. Tolimoje šiaurėje naktimis matyti yra stebėtina šviesa. Nakties tamsumoje iš kažkur pakila įvairiausi

spinduliai, juda, keičiasi, kaip gražiausio ir dideliausio gaisro ugnis. O aplinkui šalta neapsakomai. Ir niekas iki šiol nežino, koks yra tos šviesos šaltinis. O kad jis yra tai nė vienas neabejoja.

Žmonės neabejoja, kad aš esu, nes mano raštą skaitys. Žmonės žino, kad yra traukiančioji prie žemės jėga, nes mato akmenis krintant. Žmonės žino, kad šaltoje šiaurėje ir nakties tamsumoje yra kažkoks šviesos šaltinis, nes mato šviesą. Užtenka matyti upę, kad žinoti, jog yra šaltinis, iš kurio upė išteka. Užtenka matyti darbą padarytą, kad žinoti, jog yra kas nors, kuris padarė. Taipat su Dievo pažinimu.

Šv. Raštas sako apie Dievą: "Jo nematomybė per padarytuosius dalykus suprantama pasimato" (Rym. 1, 20). "Dangus apsakė Jo garbę ir Jo rankų darbus praneša dangaus skliaustas." Matydami pasaulį sutvertą matome, jeigu protą turime, kad yra ir Tas, kuris viską padarė. Kaip siulą paėmę, prieisime prie kamuolio galo, taip kiekvieną dalykėlių paėmę prieisime prie Sutvėrėjo.

Ką dabar turi arti prieš savęs? Sakysime, atsikėlė rytą ir drabužiais vilkdamos guziką segi. (Guzikas iš medžio. Medis augo miške. Medis tas išaugo iš kito medžio sėklos. Kitas medis dar iš kito. O tas kitas dar iš kito. Ir taip iki pirmojo medžio. O pirmojo augalo gyvybė — iš Dievo. Medį pakirto ir iš jo guziką padarė žmogus. Žmogus iš savo tėvo ir motinos gimęs. To žmogaus tėvai gimę iš kitų tėvų. Tie kiti tėvai dar iš kitų. Ir taip iki pirmųjų tėvų. O pirmieji tėvai iš kur? Mėgsta netikėliai sakyti, kad pirmieji tėvai iš beždžiuinės. Bet tas jiems nieko negelbsti. Nes tegul ir taip būtų, tai kas? Iš kur gi

L A I V A S

6 pirmoji bezdžionė atsirado? Tas, kuris iš neprotingos bezdžionės mokėjo padaryti protingą žmogų, Tas, kuris ir bezdžionei davė gyvybę, tas lietuviškai vadinasi Dievas.

Ir nesubezdžionėjęs beprotis supranta, kad Pirmasis turi būti ir yra, jeigu yra vėlesnieji, kurie savęs patį nepadarė, bet padaryti tapo.

Bet visgi tiesa yra, kad nemačius Dievo mes, nors ir žinome, kad Jis yra, bet nežinome koks Jis yra.

Užtenka to, ką žinome. Jeigu visam pasauliui Dievas mokėjo ir galėjo duoti gyvybę, tai Jisai yra Galingas, Žinantis ir Geras.

Jo Galingo — neniekinkime. Jo Žinančio ir mumis mokinančio per Savo Sunų klausykime. Jį Gerą mylėkime. Tuomet pamatysime Jį visoje garkėje, ne taip kaip dabar, miglotai, bet “veidas į veidą.”

2. Paveikslų garbinimas.

Kadangi Dievo niekas nematė, tai ir Dievo paveikslu negalima padaryti tokio, kurs būtų Jam panašus. Tuotarpu katalikų bažnyčiose randame ne tik Dievo paveikslų, bet ir šventųjų. Tie paveikslai yra gerbiami, prieš juos žmonės meldžiasi. Sako tad biblistai ir protestonų nekurie, kad tai yra neprotinga. Dar daugiau, jie sako, kad tai yra tiesiog Dievo uždrausta. Nes šv. Rašte pasakyta: “Nepadaryk sau stabo ir niekoko paveikslu iš tų, kurie yra aukštai danguje, ar žemai ant žemės, ar vandenyje, ar požemiuose....” (Ex. 20. 4). Kadangi katalikai turi savo bažnyčiose paveikslų, tad jie ir nęgina mumis už tai vadinti stabmeldžiais.

Turbut ir biblistai ir visokie protestonai sutiks, kad apie Dievą ir Jo tarnus, krikščionybės didvyrius kalbėti

galima. Neatsiras turbūt nėvieno, kurs manytų, kad mokinimas žmonių apie Dievą ir šventuosius yra stabmeldybė. Mokinant žmones apie Dievą ir šventuosius reikia juos mokinti tokioje kalboje, kad žmonės aiškiai suprastų. Lietuvius reikia mokinti lietuviškai, vokiečius vokiškai ir tt. O kaip reikėtų mokinti nebylius, gal kas pasakys? Nebyliams prisieitų naudoti paveikslus ir pirštų ženklais aiškinti, kad suprastų. Taigi aiškinant kurčiams nebyliams apie Dievą ir tikėjimą pavartoti paveikslus nebutų stabmeldytė.

Ir tikrai, stabmeldybė yra tik tuomet, kada paveikslas yra garbinamas Dievo vietoje, kaipo Dievas. Bet kuomet paveikslas yra įrankis, kad apie Dievą pamokinti ir supratimą palengvinti, tuomet kiekvienam aišku, kad jokios stabmeldybės nėra. Ir katalikų tarpe paveikslai taip ir yra vartojami. Musų maldaknygėse, vaikų katekizmuose ir kitokiose knygose randame paveikslus, kad su jų pagalba aiškiau pamatytume, aiškiau suprastume tiesą apie nematomą Dievą. Nes visi žmonės, netik nebyliai-kurčiai, paveikslą pamatę, aiškiau supranta, ilgiau atsimena, giliau atjaučia, negu žodžių kalbą. Be kalbos paveikslų neužtenka; be paveikslo kalba yra per sausa.

Pirmoji priežastis del kurios mes vartojame musų tikėjimo dalykuose paveikslus ir yra ta, kad Bažnyčia nori žmoniams gyviau įpasakoti tikėjimo tiesas ir tvirčiau jas žmonių širdyse užrašyti.

Ir toksai Bažnyčios elgimosi niekiek Dievo valiai nesipriešina.

Žydams, palinkusiems anuomet prie Egipto stabmeldytės, kuomet kaipo dievai buvo garbinami jaučiai, ka-

tinai, žalčiai ir varlės, Dievas uždraudė paveikslus; nes žydams leidus paveikslus, jie butų pradėję pačius paveikslus garbinti, kaipo dievus, o ne per paveikslus Dievą. Ir uždraudus ir tai jie sau vieną sykį pasidarė aukso veršį ir pradėjo jį garbinti, kaipo dievą; nes Egipte buvo garbinamas dievaičių veršis, vadinamas "Apis."

Kad palinkusius prie stabmeldybės žydus atpratintus ir tapo jiems uždrausti paveikslai. Ir tapo jiems pasakyta: „Nepasidaryk sau jokio stabo nė paveikslo iš suvėrimų esančių ore, ar ant žemės, ar vandenyje, ar požemiuose." Bet tuojaus pridėta: "ir ne garbink jų dieviškai" (lotynų kalboje — "et non adorabis eos"). Bet kur nebuvo pavojaus paveikslų dieviško garbinimo, ten Dievas pats įsakė paveikslus padaryti. Esant žydams tyruose, kuomet užpuolė juos gyvatės, įsakyta padaryti žaltį ir pakabinti jį visų akyvaizdoje. Švenčiausioje žydų vietoje, ant Įsakymų Skrynės įsakyta padaryti du Serapinų paveikslu.

Reiškia valia buvo turėti paveikslų, tik jų negarbinti, kaip dievų.

Ir katalikų Bažnyčia niekuomet neleido ir dabar katalikų vieną protingą negarbina paveikslų dieviškai. Bet per paveikslus garbina Dievą ir Jo didvyriškus tarnus — šventuosius. Per paveikslus mes lengviau atsimeiname Dievą esant arti mūsų. Per paveikslus mes gyviau suprantame tikėjimo tiesas. Ir šiandieną nėra jokio pavojaus, kad kas imtų ir sakytų, jog esantieji bažnyčiose, ar namuose paveikslai, patys per savę, turi dievišką kokią galybę. Jei ką prie paveikslų meldamies mes išprašome nuo Dievo, tai ne par paveikslų, žmonių rankomis padarytų, galybę, bet per galybę Dievo, nematomo ir esančio

danguje ir kiekvienoje vietoje.

Taip mokino per visus amžius Katalikų Bažnyčia ir užtat ir šiandieną ir visuomet žmonių išganymui vartoja drąsiai Dievo ir Jo šventųjų paveikslus. Netik dabartinėse mūsų bažnyčiose, bet ir pirmaisiais amžiais, dar apaštalų laikais, krikščionis turėjo paveikslus. Pirmųjų amžių katakumbuose, požemiuose, kur krikščionis susirinkdavo persekiojami Dievui pašimelsti, randame daugybę tų paveikslų. Kas nori, nuvažiuavęs Ryman, pats gali pamatyti.

Jeigu pirmieji krikščionis, šventieji kentėtojai, nebuvo stabmeldžiai per šv. paveikslus garbinbami Dievą, tai ir dabartinieji katalikai taipat darantieji yra tik pirmųjų krikščionių pasekėjai.

Žmogaus prigimtis reikalauja paveikslų. Šv. Raštas draudžia tik stabmeldybę. O biblistai drausdami su nekuriais protestonais paveikslų vartojimą, atšalimą ir nutuolimą nuo tikėjimo platina.

BEDIEVIŲ DARBAI KYBARTŲ BAŽNYČIOJE.

Balandžio 29 d., 12 valandą nakties Kybartuose įvyko baisus atsitikimas!

Kiek teko sužinoti iš žmonių, kurie pirmutiniai patėmijo tą niekšingą darbą atsitiko taip: 12 val. nakties, šalia bažnyčios gyvenančio zakrastijono butan, kas tai pabeldė duris; po kelių minučių pabeldė tame pačiame bute gyvenančio vargoninko langą. Vargoninkas gi pabudęs atėjo į zakrastijono kambarį ir pažadinęs jį pastelėjo, kad turbūt, atėjo šaukti pas ligonį... Taip besikalbėdami išgirdo

pas bažnyčią traškėjimą. Tuomet zakristijonas sušuko:— Turbut laužiasi į bažnyčią!? Šoko iš lovos, vienmarškinis bėgo prie durų pažiūrėti kas darosi. Pamatęs bažnyčios duris jau atidaras ir išgirdęs ten poškėjimą, šoko bėgti milicijos šaukti pagalbos. Jam bebėgant prašvilpė pro ausį šovinyš ir pasigirdo dar didesnis vėduj poškėjimas, nes sargyboje stovinčio šuvis matyt perspėjo viduj esančius draugus. Vargoninkas gi likęs vienas išsyk bijojo išeiti laukan ir nežinojo ką daryti, bet galų gale išsidrąsinęs paėmė brauningą ir pamažų prasivėręs duris, tris kart šovė į atdaras bažnyčios duris. Laukė, kas bus toliau, bet iš ten nieks nepasirodė, tik pasidarė dar didesnis bildėsys.

Pirmutiniai išgirdo tą nepaprastą naktį šaudymą šauliai. Jie bėgo prie bažnyčios žiūrėti, kas čia darosi, bet tuo tarpu buvo paleista į juos porą šuvių. Tuo laiku atbėgo panaktiniai, paskui Virbalio stoties žandarmerija, vėliau parubežio sargybos vachmistras... ir galų gale milicija. Nežinodami kiek yra plėšikų, bijodami eiti į bažnyčią, jie šaudė zalpais tik į duris ir liepė eiti plėšikams laukan. Tuo tarpu parubežio sargybos vachmistro sutvarkymu, pribuvus daugiau kareivių, šturmu paėmė bažnyčią. Viduje rado tik vieną žmogų, čiabuvi gyventoją Lechnerį, kuris užklaustas pasakė, kad bažnyčioje turi buti dar trys asmenys, bet išieškojus visur daugiau nieko nerasta. Bažnyčioje gi buvo viskas sudaužyta ir sunaikinta. Altorius aplaužytas ir apvartytas, Švenčiausias išbarstytas, kielikas sulaužytas, visos žvakės sulaužytos, didysai kryžius sulaužytas į šmotelius — žodžiu, visa, kas buvo galima išvartyti arba sulaužyti — visa sunaikinta. Taipat padaryta ir zakristijoje.

Pagautasai šventvagys pasirodo esąs taipat bolševikas,

kurs lietuviams su besiveržiančiais Lietuvon bolševikais bekovojant, pjaustė geležinkelio telegrafo stulpus ir vielas.

Žiurėdami į sunaikintą bažnyčią žmonės verkia. Visai kalbama. Manoma, kad taip padarė bolševikai — darbo kuopų broliai tyčia iš keršto už savo nepasisekimus, kiti mano, kad jie buvę pasamdyti atkeršyti už iškabų išmurzinimą.

Red. Iš to atsitikimo katalikai gali pasimokyti kokių vaisių jie gali laukti Lietuvoje iš socializmo, kokios laisvės ir kokio rojus nori “darbo kuopų” pranašai.

[Lietuvos “Darbininkas”]

MAŽAS APAŠTALAS.

Jam buvo septyni metai. Jis jau buvo priėjęs prie pirmos šv. Komunijos. Ir dabar misijų laike jisai išstėpęs savo liesą kaklelį klausėsi Tėvo misijonoriaus žodžių.

Tėvas misijonorius kalbėjo apie Jezaus meilę šv. Sakramente, apie nelaimę nusidėjėlių, Jezaus nepažįstančių, apie kasdieninę komunią. Gyvais žodžiais iš karštos širdies plaukiančiais ragino jisai ir suaugusius kasdien eiti prie šv. Komunijos ir melstis už nusidėjėlius. Mažasis Petriukas tų žodžių neužmiršo.

Pasibaigus pamokslui altorius sužibo daugybėje šviesų; gražiais nekaltųjų vaikelių giedojimo garsais suskambėjo bažnyčia; rodos iš pat dangaus plaukiančioji vargonų muzika sujudino žmonių sielas. Pagaliaus kunigas paėmęs saulėtą monstranciją atsisuko į žmones. Visa bažnyčia nutylo, visų galvos pasilenkė. O Petrelis toje valandoje prižadėjo Kudikėliui Jezui niekuomet Jo neapleisti ir nuolatos melstis už nusidėjėlius.

Mažytis Petrelis taip rašė savo išpažinties klausytojui, kun. Bressieres:

„Gerb. mokytojas sako, kad iš manęs dabar esąs užganėdintas. Patėmijo, kad aš dabar geriau mokinuosi. Nes turiu kasdieną stropiai darbuotis, kadangi kasdieną einu prie komunijos.“

„Juk tiesa yra tėveli, kad Dievas man laimins, jeigu aš Jį mylėsiu. O aš Jį myliu visa širdimi ir kartoju tai sau kasdieną.“

Iš jo draugų susidarė kuopelė Maldos Apaštalytės ir einančių prie šv. Komunijos kasdieną. Tos kuopelės raštininku tapo išrinktas mažytis Petriukas. Ir apie savo kuopelę taip rašo Petrelis savo dvasiškam tėvui:

„Mano vyresnis broliukas Jonas priguli taip pat prie tos kuopelės. Tai aš jį prie to prikalbinau. Manę labai džiugina, kad Mažutelis Jezus yra užgarėdintas, kuomet daug vaikų eina prie Komunijos kas dieną.“

Malonu man rašyti tėveliui, kad aš visuomet labai myliu Viešpatį Jezų ir Švenčiausiąją Mariją. Bet nežinau, ar Jie manę taip pat myli, nes daug aš turiu ydų. Mamytė sakė man jas Tėveliui aprašyti. Nevisuomet klausau, tinginiauju ir rustauju nekartą, kuomet turiu užduotis daryti. Atsakau kartais išdidžiai mokytojai ir esu kartais užsispyręs, kuomet manę verčia valgyti sriubos ar žuvies. Tai visos mano ydos. Daug jų turiu, bet noriu butinai iš jų pasitaisyti, kad Mažasis Jezus kas rytą džiaugtųsi, kuomet priimu šv. Komuniją.

„Išmokau Apaštalytės maldas ant atminties. Kalbu jas kasrytą atsibudęs, kad visa mano diena būtų Viešpaties Jezaus širdžiai ir mirusių dušioms pašvęsta.“

„Mano tėvukas pasakė prie stalo, kad melstis nereiči-

L A I V A S

13

kia. Tą girdėdamas aš pradėjau verkti ir sakyti: Reikia dažnai melstis ir dažnai priiminėti šv. Komuniją. Meldžiu už mano švelnį pasimelsti, o taipat nurodyti porą knygų, kurias perskaitęs galėtų atsiversti. Kas vakarą kalbu rožančių atsiklaupęs prie lovelės ir po kiekvienos paslapties kartoju: Jezau Mažasis, atversk tėvuką”.....

: : : :

1911 metais Petriukas D' Airelles Francuzijoje pirmą kartą priėjo prie šv. Komunijos. 1913 metais balandžio mėnesy Jezus savo nekaltąjį angelėli — apaštalą pašaukė pas Savę. Paskutiniuoje valandoje prie merdėjančio kūdikio patalo susirinko jo neskaitlingų draugų būrelis. Motina verkdamas šluostė šventajam mažičiui šaltą prakaitą. Tėvas, per dvidešimtį metų nebuves prie išpažinties ir nesimeldęs, dabar gūkčiodamas kartojo senai jau užmirštas maldas.

O merdėjančio veidas buvo ramus, akis primerktos, lupos tiktai kalbėjosi su kažkuom nematomu. Pagaliaus atvėręs akis, tarė motinai: “Mamyte, neverk. Man gera. Eik kas dien prie Komunijos, nebeužilga pasimatysime.” O drebančia rankute pasiekęs palinkusis prie patalo galvos jįsai šypsodamos tarė: “Tėveli... Man mirti nesunku... kuomet tėvelis.... melstis moki. Reikia dažnai melstis... ir prie Komunijos... kas dieną...”

Su tais žodžiais jo skaisti, angelo dušėlį nulėkė pas tą Jezų, kurį Petrelis taip nekaltai mylėjo. Motina ir paklydęs tėvas neužmiršo savojo mažičio paskutinių žodžių. Jie dabar žino, kad per maldą ir šv. Komuniją su Petreliu pasimatys.

: : : :

Tai ne pasaka, bet tikras atsitikimas. Ištikro daug

gali teisingojo malda pas Visagalį Dievą. Suaugę Mal-
dos Apaštalytės nariai sekime to mažičio pavyzdį.

Pagal kun. Bressieres, S. J.

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje.

Susirinko Lietuvos Seimas. Pirmininkų išrinktas ad-
vokatas J. Tumėnas, (katalikas), vice pirm. — J. Stau-
gaitis, (socialistas). Sekretoriais išrinkti — Ambrozaitis,
katalikas ir Ragelis — nežinia dar kas per vienas.

Lietuvos Universitete rektorium buvo iki šiol didelios
“panaberijos” bedievukas Šimkus. Pasirodė, kad netikęs.
Išrinktas kitas bedievis, Čepinskas, bet jam į pagelbą pri-
duotas kun. prof. P. Bučys.

Kadangi Seime ilgai nešiderant pasisėkė išrinkti pre-
zidiumą, reikia spėti, kad esant katalikams didumoje ir
bedieviai ir žydai tiek nebesispardo, kiek praeitame Sei-
me. Darbą bus galima dirbti Seimui.

Kitur.

Lenkijoje, naujas ministerių pirmininkas, prie kurio
anais metais Vilnius mums tapo atimtas, pasakė Seime,
kad Lietuvai vienintėlis išgelbėti savo nepriklausomybę,
tai esą prisiglaust prie Lenkijos. Apsaugok, Viešpatie,
nuo tokios “nepriklausomybės.”

Bulgarijoje buvo iki šiol socialistinio Stambuliskio val-
džia. Nebeapsiveždami socialistų skėgimu Bulgariai ją
nuvertė neseniai ir pastatė kitą. Eina dar mušiai tarpusa-
viai. Kas laimės, bus matyti.

Vokietija padarė naujus Francijai pasiūlymus apie ka-
ro nuostolių atlyginimą. Bet Francija nesutinka ir ne-
apleidžia Vokietijos varginusi.

Amerikoje daugelyje vietų einama prie prohibicijos panaikinimo. Illinois, Wisconsin ir kitos valstybės mėgina pas savę ją panaikinti po to, kaip New Yorko valstybėje ji tapo panaikinta. Prezidentas Hardingas spiriasi, bet ilgai neišlaikys.

Chicagoje lietuviai katalikai rengiasi rupe스팅ai prie Federacijos Kongreso, kurs įvyks rugpiučio mėnesio pabaigoje.

AKMENŲ AMEN!

Vienas šventas misionorius, senatvėje apako. Vienok ir aklas budamas nesiliovė skelbęs Kristaus mokslo. Mažas vaikiukas vedavo jį už rankos.

Kartą eidamu per tyrus pavargo, ir abu susėdo pailsėti. Vaikas norėdamas pasijuokti iš švento senelio tarė:

“Tėveli, čionai labai daug žmonių susirinko paklausti tavo pamokslų”

Senelis atsistojo ant akmens, ant kurio sėdėjo ir taip kalbėjo iš širdies, kad ašaros riedėjo per jo suvargusius skruostus.

Jis užbaigdamas sukaltėjo “Tėve Musų,” ir kuomet ištarė žodžius, “bet gelbėk mus nuo pikto,” keli tukstančiai balsų atsakė: “Amen!”

Vaikas išsigando, ir puolęs po senelio kojų viską pasakė.

“Mano vaikelį,” tarė kunigas, “yra parašyta: “Jei-gu žmonės tylės, akmenys prabilis ir garbins Viešpatį.” Nedaryk juokų iš Dievo žodžių.”

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Bažnyčios visuotinas susirinkimas.

Paskelbta iš Rymo, kad 1925 metais bus šaukiamas visuotinas Bažnyčios Susirinkimas. Tokių susirinkimų buvo iki šiol per 2000 metų tik 20. Paskutinis buvo Ryme, Vatikane, bet 1870 metais dėl pakilusio Italijoje karo tapo pertrauktas. Dabar tasai prieš 55 metus nutrauktasis Susirinkimas bus atnaujintas. Tai neapsakomos svarbos Katalikų Bažnyčiai atsitikimas.

Anglijos karalius pas šv. Tėvą.

Nežiurint pakelto ryksmo Anglijos protestonų, Anglijos karalius ir karalienė budami Italijoje aplankė ir šv. Tėvą Vatikane. Nuo to laiko, kaip Anglijos karalius Edwardas VIII atskelė Angliją nuo Katalikų Bažnyčios daug persekiojimų iškentėjo katalikai per 400 metų. Šv. Mišių negalima buvo laikyti Anglijoje. Kunigai ir katalikai pasauliniai buvo uk tai žudomi.

Dabar kitaip. Anglijoje dabar yra apie 12,000 katalikų ir kasmetą tukstančiai gryžta. Šio gegužės mėn. 8 dieną Anglijos karališkoji pora su skaitlingais palydovais iš Anglijos pasiuntinybės prieš šv. Sosto iškilmingai nuvyko į Vatikaną, kur juos pasitiko popiežiaus garbės sargyba. Per visą eilę gražiausių Vatikano rumų kambarių, pro eiles Rymo diduomenės karalius ir karalienė buvo nuvesti į mažąją Sosto salę, pas popiežių. Pasikalbėjimas tęsėsi 15 minučių.

Tą pačią dieną kard. Gasparri atlankė karalių Anglijos pasiuntinybėje, kur buvo patiekti iškilmingi pietus jam ir daugeliui aukštųjų Bažnyčios atstovų. Tos iškilmės yra ženklų nuolat gėrėjančių santikių protestoniškos Anglijos su Katalikų Bažnyčia.